

[Thestrup.]

at holde valutarisk balance uden subsidier. Det betyder i det mindste, at en del af subsidierne bliver elimineret af en højere rente på kapitalmarkedet. Her har man givetvis en af grundene til, at rentefoden i efterkrigstidens Danmark som regel har været betydelig højere end i de fleste andre lande.“

Jeg synes jo nok, det er et spørgsmål, der må undersøges, ikke mindst nu, hvor den høje regering har foreslået en forhøjelse af subsidierne. Der er ingen af os, der kan være i tvivl om, at det er en såre betænkelig sag, hvis vi herinde gennem vore foranstaltninger bidrager til at forhøje renten.

Vi er naturligvis ganske klar over, at der er betydelige grupper i vor befolkning, som vi må hjælpe, når talen er om bolig. Ingen nation er tjent med, at nogle dele af befolkningen vokser op under dårlige boligforhold. Jeg tror roligt, jeg kan sige, at alle herinde er klar over de sociale, og jeg kan også sige de økonomiske følger heraf. Kort udtrykt: hvis vi sparer for meget på boliger, kommer vi til at give mere ud til hospitaler, tabte arbejdsdage, ja, endog til fængsler, politi- og retsvæsen.

Men ydes nu den boligstøtte, vi har, på den rette måde? Ydes den på en sådan måde, at den virkelig hjælper? Jeg tror, at dette spørgsmål fortjener en ny overvejelse i det høje ting, en overvejelse, der vil være naturlig i forbindelse med det lovforslag, der skal behandles lige efter denne forespørgsel. Her i landet har vi i høj grad søgt de sociale opgaver løst gennem støtte til det sociale byggeri, idet vi har ydet betydeligt til nye såkaldte sociale boliger, der gennemgående er blevet for små til de familier, der skal bo i dem. Mit parti frygter for, at hvis nybyggeriet fortsat skal være ene om at løse de sociale boligproblemer, så må resultatet ikke blot blive en varig nedsættelse af boligstandarden, men også en betydelig fejlinvestering.

De sociale opgaver bør i højere grad søge deres løsning også i den eksisterende bolig-

masse. En udvikling i denne retning vil kunne fremmes gennem en mere hensigtsmæssig tilrettelæggelse af det offentliges tilskud til nedbringelse af boligudgiften.

Det er rigtigt, at vi ofte har kritiseret de sociale byggeselskaber, men vi har aldrig bestridt deres berettigelse. Det, vi er imod, er, at de er ene, at de bliver gjort til de eneste på markedet. Her som andre steder er konkurrencen en nødvendighed. Må jeg tillade mig at citere en udtalelse i den af mig nævnte indstilling vedrørende mit partis boligpolitik:

„Opførelse af husvildeboliger, boliger for mindstbemidlede, folkepensionistboliger og erstatningslejligheder for saneringsramte er en naturlig opgave for de sociale boligselskaber. I øvrigt bør disse selskabers deltagelse i byggeopgaven ske på lige fod med det private, forretningsmæssige byggeri.

Tilskud til nedbringelse af huslejen bør ydes ud fra individuelle sociale kriterier og derfor følge lejeren og ikke boligen. Sådanne tilskud bør kunne ydes såvel i den gamle som i den nye boligmasse. Ved på denne måde at gøre det offentlige tilskud til nedbringelse af huslejen individuelt bestemt vil det være muligt hurtigere at nå frem til en afvikling af huslejerestriktionerne og dermed fremkalde den så stærkt påkrævede større bevægelighed på boligmarkedet.“

Jeg er helt klar over, at spørgsmålet om huslejerestriktionerne er et af de vanskeligste spørgsmål, det høje ting står over for og har stået over for igennem lange tider. Jeg skal afholde mig fra at sige skarpe og bitre ting til de andre partier om dette. Det er min og mit partis opfattelse, at 1958-loven, der jo gælder på dette område, er inde på den rette vej, og at vi bør gå videre ad denne vej.

For landdistrikterne og for de fleste små provinsbyer er der ingen vanskeligheder. Jeg tror heller ikke, at der er ret mange vanskeligheder for en hel del af de provinsbyer, der rent faktisk i dag ikke har op-